

ΤΟ ΑΣΤΥ

Ετος Β'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 102

18 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ. — ΟΙΚΙΑ Δ. ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ 18

Ἡ τιμὴ τῆς ἐφημερίδος καὶ ἀποστολῆς διὰ τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Παρισηίας δραχμῆς 12, διὰ τῆς Ἑλληνικῆς δραχμῆς 18 καὶ διὰ τῆς Ἐξωτερικῆς φράγκα 20.
Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωροῦνται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα πρὸς 50 λεπτά ἑ στήλη.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1887

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΤΟΥ ΙΣΟΖΥΓΙΟΥ ΤΟΥ

Τὰ γραφεῖα τοῦ « Ἀστεος » μετεφέρθησαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων καὶ ἀπέναντι τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας οἰκίαν τοῦ κ. Δ. Ζαχαρίου.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὅλοι ἀπεβλέπομεν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα... ὡς τὰ σπουδαιότερα, ἢ κατὰ τινὰ ζηλωτὴν ἔκφρασιν φίλης συναδέλφου, ὄλων μας τὰ ὄμματα ἦσαν ἐκτός... ἐστραμμένα. Καὶ δικαίως, ἀφοῦ πρόκειται περὶ κινήτοποιήσεως τῶν στρατῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν, περὶ μεγάλων γυμνασίων καὶ ἐν γένει περὶ δικταταξέως ἢ μὴ τῆς εἰρήνης. Τὸ περίεργον εἶνε τοῦτο, ὅτι ἐνῶ ὅλοι αἱ δυνάμεις ἐργάζονται ὑπὲρ παγίωσεως τῆς εἰρήνης, αὕτη πάντοτε κινδυνεύει.

*

Κατὰ τὸν ἐλλόγιμον φίλον μας κ. Μυριανθούσην πρὸ πολλοῦ ἀσχολούμενον καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ἢ παγίωσιν τῆς εἰρήνης εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τὰ κυνικὰ ταῦτα καύματα καὶ ματαιοπονοῦσιν οἱ κύριοι διπλωμάται. Πιστεύεται, ὅτι αὕτη θὰ ἐπέλθῃ αὐτομάτως περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐλευσομένου χειμῶνος.

*

Ἴδου δέ, ὅτι τὰ πράγματα δικαιολογοῦσι πληρέστατα τὴν ἀξιόλογον ταύτην σκέψιν.

Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ, κατ' αὐθεντικὰς πληροφορίας, φαίνεται ἀποτυγχάνων, θερμῶς ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ρωσικῆς προτάσεως περὶ ἀποστολῆς ἐν Βουλγαρίᾳ ρώσσου στρατηγού ἕνεκα τοῦτου ἢ εἰρήνην δὲν φαίνεται παγίκα, ὡς ὑπετίθετο.

Καὶ εἶνε λογικὸν αὐτό, ν' ἀναμένηται παγίωσις εἰρήνης μετὰ τοιαύτης θερμῆς διπλωματικῆς ἐνεργείας;

*

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τοῦτο.

Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ ἐντόπως συνεβούλευσε τὴν Αὐστρίαν ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν ρωσικὴν πρότασιν. Ἐνταῦθα μᾶς ἔρχεται ὁ πειρασμὸς νὰ ἐρωτήσωμεν: Ἦδύναντο οἱ ἀμελικτοὶ διώκται τῶν τόνων κ. κ. Ἰσιδωρίδης Σκυλίτσης καὶ Φαρδῆς νὰ διαμαρτυρηθῶσιν ἐντόπως, ἐὰν ἦσαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βίσμαρκ;

*

Καὶ ἐν ἄλλο.

Γράφεται πάντοτε καὶ λέγεται, ὅτι ἡ Ρωσσία ἔχει βλέψεις ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας, ἔχει βλέψεις ἐπὶ τῶν Ἰνδιῶν καί, δὲν εἰξεύρομεν, ἐπὶ ποίας ἄλλης χώρας. Μετὰ τοιαύτην διατυμπανιζομένην ὀξυδέρκειαν εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν ὑπάρχουσιν ἐν Ρωσσίᾳ μύωπες καὶ τυφλοὶ;

*

Τελευταία ἐρώτησις:

Μετὰ τὰς ἐπὶ τοσούτων χωρῶν πολλαπλὰς βλέψεις τῆς Ρωσσίας οἱ πολιτικοὶ τῆς εἶνε εὐλογον νὰ λέγωνται μόνον δι.πλ.-μάται;

*

Ὅλοι ἀντιπολιτεύονται τὴν Κυβέρνησιν μας εἰς τὰ

οἰκονομικὰ τῆς μέτρᾳ καὶ αὐτὴ ἡ Ρουμκνία, ἥτις, εὐθὺς ὡς ἔμαθεν, ὅτι ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ὁ νόμος περὶ καπνοῦ διέταξε τὸν ἐπιτετραμμένον τῆς κ. Τεριακ(λ)ῆ ν' ἀναχωρήσῃ ἔσπευσμένως.

*

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ χρυσοῦ ἐν Γορτυνίᾳ ἔχομεν καὶ νεωτέρας εἰδήσεις λίαν εὐχαρίστους περὶ τοῦ θησαυροῦ τῶν Μεγάρων. Μέχρι τοῦδε ἀνεκαλύφθη τεμάχιον ὄπλου· τοῦτο ἐθεωρήθη φυσικώτατον ἀφοῦ ἀνεμίχθη ὁ κ. Δούνης, οὗτινος γνωστὰ τὰ φιλοπόλεμα κισθήματα.

*

Καὶ προκειμένου περὶ ἀνακαλύψεων δὲν θεωροῦμεν ἀσκοπον ν' ἀναγράψωμεν καὶ τὴν ἀνακλουθίαν, καθ' ἣν ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰς ἐν Μαντινείᾳ ἀνασκιαφῆς δέκα εἰσιτήρια θεάτρον τῶρα, ὅποτε λήγουσιν αἱ παραστάσεις.

Ἄστος

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ φορῶν ἐφεστρίδα ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του διασκευαμένου ἐν εἰδῆ ἐργαστηρίου ἀλχημιστοῦ. Μέγας λήθης κοχλάζει ἐπὶ πυραύνου, τὸ περιεχόμενον δὲ αὐτοῦ συχνάκις ἀνακινεῖ διὰ τῆς μαγικῆς του ράβδου ὁ ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἡ Πρωία ἢ Λώρα, ὁ Αἰὼν καὶ ὁ Μικρὸς Αἰὼν, περιίστανται καὶ διακονοῦσιν αὐτὸν εἰς τὴν μυστηριώδη ἐργασίαν.

ΘΕΟΔ. Χαίρε, πατρίς μου, Γορτυνία ἔνδοξος
Μήτηρ ἀνδρῶν Ἀρκάδων τοῦ Πανός ἢ χθῶν
Ἡτις ἀφοῦ ἀκάματος παρῆγαγες
Διορθωτὰς πελμάτων καὶ πρωθυπουργούς
Ἴδου παράγεις καὶ χρυσοῖν σήμερον!
Φέρετε βώλους, φέρετε νὰ ριφῶμεν
Ἐδῶ κυκλώσατέ με, φίλα φύλλα μου
Τὸν μυστικὸν χορὸν ἐμπρὸς ἅς σὺρρωμεν
Περὶ αὐτὸν τὸν λήθητα τὸν βράζοντα
Ἴνα ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ πυθμένου του
Ἀναφανῇ λαμπρὸν τὸ στίλβον μέταλλον.

(Αἱ ἐφημερίδες κυκλοῦσιν αὐτὸν καὶ ἐκτελεῖται περὶ τὸν λήθητα ἢ πρώτη μυστικὴ ὄρχησις.)

ΘΕΟΔ. Φεῦ! διατὶ ν' ἀργήσῃς ν' ἀνακαλυφθῆς
Ὡ χρυσοφόρον φρέαρ; Δὲν εὐρίσκεισο
Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν μετ' ἐνθουσιασμοῦ
Συνήρχοντο ὑπὸ τὴν κυανόλευκον
Αἱ μυριάδες τῶν ἀλίμιον μαχητῶν
Ὅπως οὐδέποτε ἀπὸ τῶν Πλαταιῶν
Τὴν ἐποχὴν, ὅποτε κατετρόπωσαν
Ὁ Ἄρτος, νομιζῶ, τὸν Κυναίγειρον
Συνήχθησαν; Εὐθὺς πῶς θὰ προσέπιπτον
Τὰ ἀγρία θηρία τοῦ ἀποκλεισμοῦ!
Ὁ Κουρτοπάσης καὶ ὁ Ρουμβολτ ὁ θρασὺς
Μελανωπαὶ θὰ ἦσαν τῆς Πρωίας μου.
Ἄγέρωχος εὐθὺς θὰ τοὺς ἐφώναζα
Messieurs, assez de representations allez!
Ἦτοι: «καὶ παραστάσεις φθάνουν κύριοι!»
(Ἐκτελοῦσι καὶ δευτέραν ὄρχησιν.)

Πλὴν δὲν εἶνε μικρὸν τὸ εὐεργέτημα
Κ' εἰς τὴν παρούσαν φρικαλέαν ἐποχὴν
Ὅποτε χαῖνον ἀπειλεῖ τὸ ἔλλειμμα
Κι' ἀξάνει τοῦ χρυσοῦ ἡ ὑπερτίμησις.

Ὁ λήθης νὰ κοχλάσῃ κ' εἰς τὴν θράσιν του
Οἱ βῶλοι νὰ γονοῦν χρυσοῖν ἀμείγεις.

[Κυκλοῦσιν ὅλοι: τὸν λήθητα καὶ ρίπτουσιν ἐντὸς αὐτοῦ διάφορα ἀντικείμενα, κατὰ σειράν, ὡς αἱ μάγισσαι ἐν τῇ γνωστῇ σκηνῇ τοῦ Μάικεθ.]

ΟΛΟΙ. Ὁ λήθης ἅς κοχλάσῃ, ἰδοὺ ρίπτωμεν
Τρικουπὴ τρίχα ἀπὸ τὸ μαυστάκι του
Ἀπ' τοῦ Λομβάρδου τὸ μανδύλι: ράκος ἐν,
Δραγούμη μουσι καὶ Μανίτα βλέφαρον
Ἐν γάντι Θεοτόκη, τοῦ Βουλπιῶτη δὲ
Σελίδα μίαν ἀπ' τὰς ἀγορεύσεις του.
Ἴδου καὶ τὸ Καζάζη ἕνα πάσσαλον
Καὶ τοῦ σοφοῦ Δεμάθα δασμολόγιον.
Τοῦ Δικ τοῦ μακαρίτου ἕνα κόκκαλον
Μπαστοῦνι Θεοχάρη τοῦ ἀθλητικοῦ
Νομάρχου τῶν Κυκλάδων, ἕνα ὄβολον
Ἀπ' τὸ ταμίειον τοῦ Σκουλοῦδῃ τὸ κλειστὸν
Ἴδου καὶ τοῦ Βουδοῦρη τὴν παραίτησιν
Καὶ τοῦ Μανσόλα τὸ διαβατήριον.
Τῆς Παλιγγενεσίας κούφιον δόντι ἐν
Σταφάνου Ξένου ἄρθρον, Ἀκροπόλεως
Ἐφημερίδος ἐκίνας καλλιτεχνικὰς
Τῆς Καθημερινῆς φυλογραφήματα.
Κόχλασε, λήθη κ' εἰς χρυσοῖν λαμπρότατον
Τὸ μαγικὸν μας κρᾶμα ἅς μεταβληθῇ.

[Νέρος καπνοῦ ἀναθρόσκει: ἐκ τοῦ λήθητος. Αἱ φλόγες τοῦ πυραύνου ὠχρῶσιν. Ὁ ΘΕΟΔΩΡΟΣ κύπτων παρατηρεῖ ἐναγωνίως τὸ περιεχόμενον.]

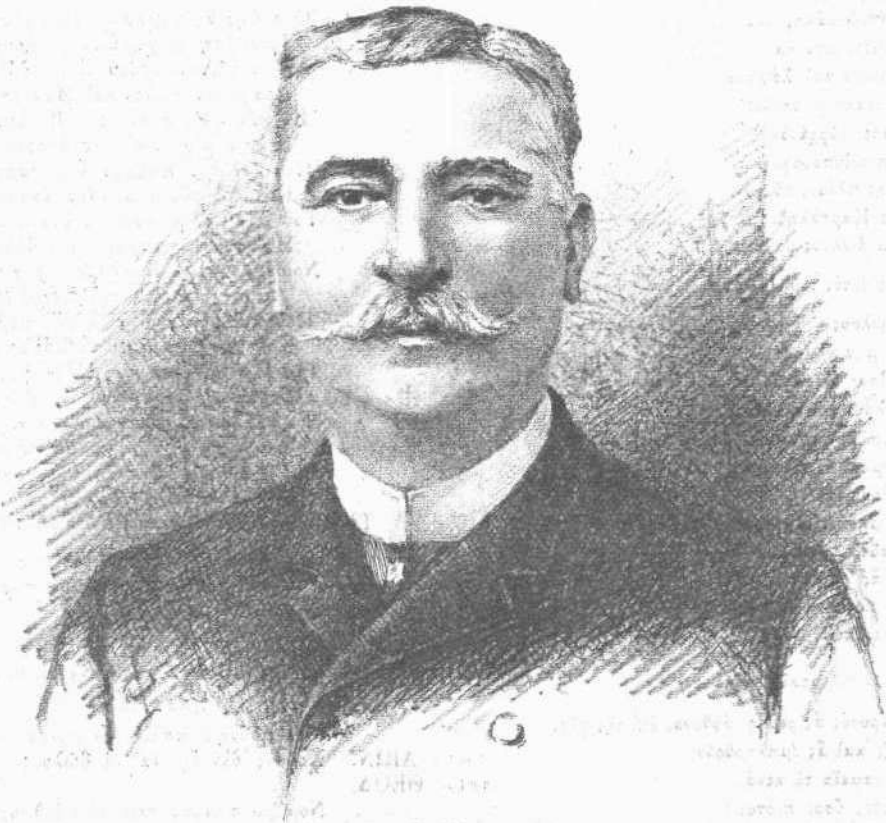
ΟΛΟΙ. Τί ἔγειναι;
ΘΕΟΔ. Φεῦ! ἀνθρώπους ὁ θησαυρός.
(κατ' ἴδιαν)
Ὡ Δούνη! πάλιν νῦν συνταυτιζόμεθα.
ΑἰΩΝ. Χρῆσός δὲν ἔγειναν οἱ βῶλοι;
ΘΕΟΔ. Ὁχι, φεῦ!
Νομιζῶ σίδηρος πῶς εἶνε ἔθμιον;
Ἄλλ' ἔστω! ἀποδέχομαι τὸν οἰῶνον!
Δηλοὶ πῶς ἔσαι θὰ εἶμαι τοῦ πυρός
Καὶ τοῦ σιδήρου τοῦ ἐνθελίου ὁ ἀνὴρ.
ΑἰΩΝ. Ἀλλὰ ἡ δυσωδία αὐτῆ τῆς δηλοῖ
Τοῦ ὑδροθετωμένου ἀερίου;
ΘΕΟΔ. Ὡ!
Πολλὴν τὴν σημασίαν ἔχει καὶ αὕτη.
Αὐγὰ φέρετ' ἐδῶ πολλὰ νὰ δάψωμεν
Νὰ διαφύσω θέλω μίαν παλαιὰν
Δημιῶδη παρομιάν καὶ κακέμφοτον.
ΑἰΩΝ. Ἀφοῦ βαφοῦν τ' αὐγὰ τί θὰ τὰ κάμωμεν;
ΘΕΟΔ. Θὰ τὰ φυλάξωμεν νὰ τὰ ποιηχρίσωμεν
Ὅλοι ὁμοῦ τὸ Πάσχα τὸ ἐπόμενον,
Ὅτε θεδαῖως ἔσομαι πρωθυπουργός
Καὶ ὅτε, σὰς τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς,
Θὰ λάβωμεν, πῶς μὴ ἀμφιβάλλετε,
Τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν.

ΟΛΟΙ. Ἀμήν! Ἀμήν!
(Καταπετάνονται ἡ αὐλαία.)

Ἡρώδης ὁ Ἄττιυθ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ

Βαρ. θλίψις εἰς ἡμᾶς πολλή, πλὴν ἀλλαγῆς μετρία,
[δύο χιλιάδες εἰκοσι καὶ ἑβδόμηντα τρία].
Ἄνθμοι ἀκανόνιστοι, [δεκαοκτώ σὺν πέντε].
Στὸν Εὐξείνιον ἠεθάνθησαν ἐλάχιστον πονέντες.
Ὁ οὐρανὸς ἦτο προγῆδες ἐνταῦθα συνεφώδης
[πέντε χιλιάδες δώδεκα μηδὲν εἰκοσιεξή].
Εἰς τὴν Καλκούταν ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ζοφώδης.
Πλῆγον εἰς τὰ Μέγαρα ἐφάνη πῶς θὰ βρέξῃ.
Θερμοκρασία στάσιμος: στήν Κέρκυρα μεγάλη.
Ἐσθρέσαν οἱ ἀνθρώποι: στήν Τρίπολι τὸ σάλα.

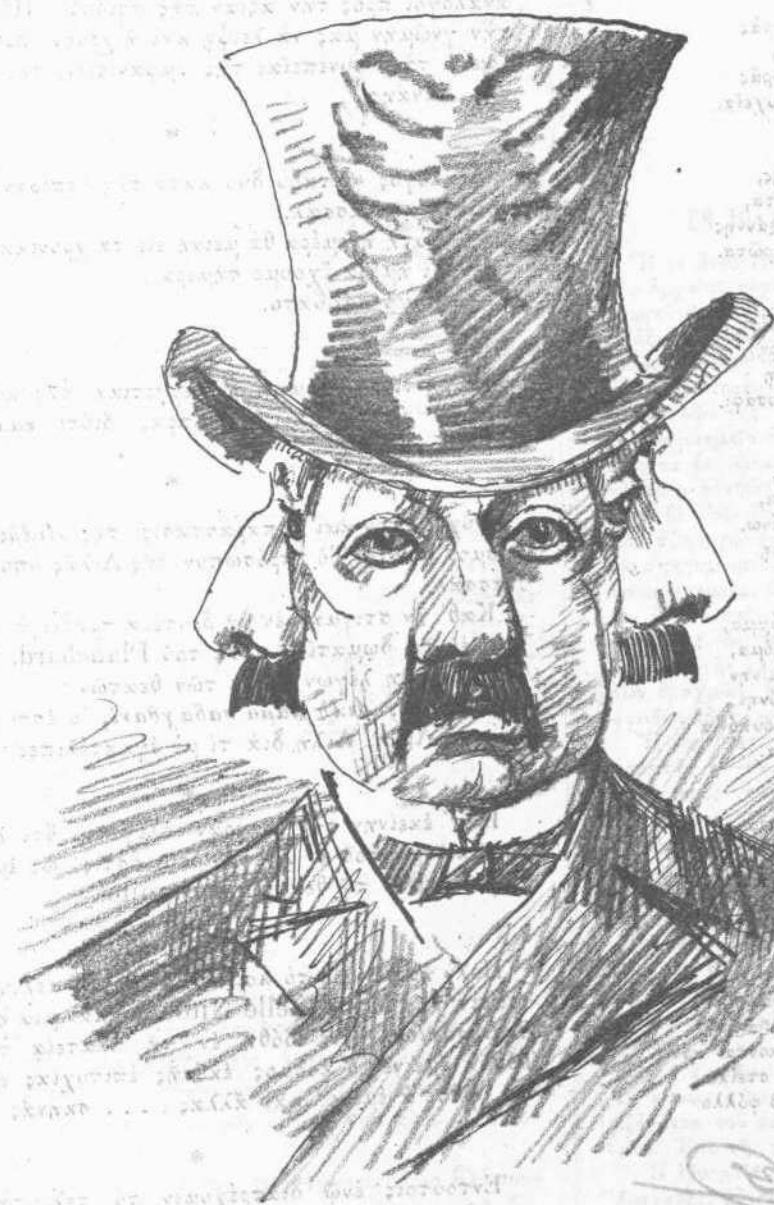

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΔΕΙΛΛΑΣ

Συνεχίζοντας την δημοσίευσιν των εικόνων των διευθυντών των παρ' ημίν πιστωτικών καταστημάτων και των μεγάλων ταιρικών επιχειρήσεων, δημοσιεύομεν σήμερον την εικόνα του διευθυντού των Μεταλλουργείων του Λαυρίου κ. Α. Κορδέλλα. Ο διευθυντής των Μεταλλουργείων είνε σήμερον άνθρ πεντηκοντούτης. Τάς έγχυλίους αυτού σπουδάς διήνυσεν έν Σμόρνη, όπουθεν κατήγετο ή μητηρ του. Εκείθεν άπήλθεν εις την έν Ζίτταυτης Σαξωνίας Πολυτεχνικήν Σχολήν, ής πάσας τάς τάξεις διήλθεν εύδοκιμών μεταξύ των πρώτων μαθητών κατόπιν δέ εις την έν Φραϊνβέργη Όρκοιτολογικήν Ακαδημίαν, ένθα διακόσασ άπασαν την σειράν των μεταλλευτικών και μεταλλουργικών μαθημάτων έτυχε δύο διπλωμάτων. Αλλά και εις τό πανεπιστήμιον της Βόννης έφοίτησεν επί ήμισυ έτος ακροούμενος φιλοσοφικών και νομικών μαθημάτων και εξ αυτών ίδίως της περί μεταλλείων νομοθεσίας, και εις τό της Λιέγης του Βελγίου, έν φ κατ' έξοχην διδάσκειται ή πρακτική γεωλογία, ή βιομηχανία του σιδήρου και του ψευδαργύρου και ή των λιθανθράκων. Ού μόνον δ' εις θεωρητικάς μελέτας ήσχολήθη ό κ. Κορδέλλας, αλλά και πρακτικώς εργαζόμενος, έπισκέφη κατά τό δεκαετής διάστημα της έν Εύρώπη διαμονής του, τά σπουδαιότερα υπό γεωλογικήν βιομηχανικήν και υδραυλικήν έποχήν κέντρα της Γερμανίας, της Αυστρίας, του Βελγίου, της Ολλανδίας, της Γαλλίας, και της Ιταλίας. Ούτω διά πολυετών σπουδών κατηρτισμένος ό Έλλην επιστήμων κατήλθεν εις Αθήνας κατά τά 1860, έχρησιμαποική δ' άμέσως εις διαφόρους εργασίας υπό της ελληνικής κυβερνήσεως. Ειργάσθη μετά του οεδοστού καθηγητού κ. Ι. Σούτσου και άλλων εις την σύνταξιν του περί μεταλλείων νόμου, έπεφορτίσθη την εξέτασιν των έν Λαυρίω σκωριών, διορισθείς δέ έφορος της έξορύξεως της σμύριδος έν Νέξω και Μήλω ειργάσθη τηλεσφόρος εις την συστηματοποίησιν και την βελτίωσιν της εργασίας της έξορύξεως. Εις τον κ. Κορδέλλαν άνήκει και ή τιμή ότι δι' έκθέσεων περισπουδάστων έν τω ζητήματι της έκχωρήσεως των μεταλλείων του Λαυρίου, έπραξεν πάν ότι ήτο δυνατόν ίνα διαφωτίση την κυβέρνησιν περί των άληθών του δημοσίου συμφερόντων, αι έκθέσεις του δέ αδει και έν τη βουλή, κατά τάς περι των Λαυριωτικών συζητήσεων πολλάκις εύσημώς έμνημονεύθησαν. Γενουμένης της έκχωρήσεως των μεταλλουργείων του Λαυρίου εις την εταιρίαν Ρού και Σερπίτη, ό κ. Κορδέλλας λαβών άδειαν, άτε διατελών δημοσίος υπάλληλος, ειργάσθη μετά ίδιαζούσης επιστημονικής ίκανότητος και ζήλου θερμοού εις την ίδρυσιν αυτήν, εξηκολούθησε δέ κατόπιν επί έτη ικανά άσχολούμενος εις τάς μεταλλευτικές και μεταλλουργικές εργασίας, της εταιρίας, άς έβλεπεν έκ του μηδενός άναπτουσαμέ-

νας εις περισπουδάστον έθνικήν βιομηχανίαν. *Ότε έν έτει 1873 τά μεταλλουργεία μετεδιδάσθησαν εις την ελληνικήν εταιρίαν, ό κ. Κορδέλλας ανέλαβε την διεύθυνσιν των μεταλλείων της Καμαρτζής μέχρι του 1876, ήτοι μέχρι της εποχής καθ' ήν συνέστη ή γαλλική εταιρία των μεταλλουργείων. Αλλά καιτοι άπομακρονθείς της νέας εταιρίας δέν έλειψε να συμπασή προς αυτήν, να συγγράφη ύπερ αυτής και επί τέλους να έργασθ ή και να παραστή, τη παρακλήσει του τότε προέδρου των μεταλλουργείων κ. Προβελεγγίου, και εις την έναρξιν της τήξεως των έκβολάδων, μέχρι της ελεύσεως του άγγλου ορυκτολόγου Άνστατ. Κατά τό χρονικόν τουτο διάστημα ό κ. Κορδέλλας επεχείρησε πολλας γεωλογικές και βιομηχανικές έδρομάς προς πάντα τά μέρη της Ελλάδος, της Μακεδονίας και της Μ. Ασίας, όπου έν έτει 1870 ανέκαλύψε τά μεταλλεία της Βάλλιας και του Καραϊνίου. Έν έτει 1878 διορίσθη αντιπρόσωπος της Ελλάδος έν τη παγκοσμίω έκθέσει των Παρισίων, έγινετο δέ τότε και ελληνοδικής της τήξεως των μεταλλείων, και έτιμήθη υπό της γαλλικής κυβερνήσεως διά του παρασήμερου της λεγεώνας της τιμής. Κατά τό 1879 παρίστη και ως αντιπρόσωπος του «Παρνασσού» μετά των κκ. Σ. Λάμπρου και Κ. Καραπάνου, εις τάς έορτάς της Πομπηίας, επανελθών δέ έγραψε πολύτιμον διατριβήν «Τά ήφαιστεια της Μεσογείου και ή καταστροφή της Πομπηίας». Αί επιστημονικαι διατριβαί του κ. Κορδέλλα άλλως είνε πολυέριθμοι, πάσας δέ διακρίνει ού μόνον βαθεία επιστημονική μάθησις, ως την περί Λαυρίου έμδριβή πραγματείαν του, ήτις ευρωπαϊκής φήμης τυγχάνει, αλλά και καλλιέπεια και άνθρότης φράσεως. Τελευταίον εξέδοτο την Ιωραματολογία του, ήτις κατά την γενικήν βιολογικήν έννε πρόβιν μελέτης μακράς και κρίσεως επιστημονικής άδραξ, είνε δέ βοήθημα άπαραίτητον και εις τους επιστήμονας και τους λογίους. Ως καθηγητής της στρατιωτικής σχολής των Ευελπίδων ό κ. Κορδέλλας εξέδοτο λιθογραφικών και πολύτιμον έγγειριδιον γεωλογίας και ορυκτολογίας. Γιαούτης μάθησεως και πείρας άνδρα εκάλεσε τό διοικητικόν [συμβούλιον της Έταιρίας των Μεταλλουργείων του Λαυρίου έσχάτως εις την γενικήν διεύθυνσιν των έργων αυτού, μετά την παραίτησιν του κ. Φ. Νέγρη, υπό την διαίτησιν δέ αυτού ούδεμία ύπάρχει άμφιβολία, ότι τά μεταλλουργεία θα προβαίνουσι πάντοτε προαγόμενα και εύδοκιμούντα. Η τιμή αυτή άλλως ώφείλετο εις έκείνον, όστις πρώτος έμελέτησε και διελεύκανε τά της βιομηχανικής εργασίας, ήτις σήμερον άπασχολεί τά κεφάλαια δύο μεγάλων εταιριών και τον πληθυσμόν ύλοκλήρου πόλεως.

ΗΛΟΦΙΛΙΑ

ΔΙΑΝΑ ΕΠΑΡΚΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ

Η εικόνα που παρουσιάζει είναι μια σατιρική κριτική του Κ. Κορδέλλα. Ο χαρακτήρας φοράει ένα εξαιρετικά ψηλό και στενό καπέλο, το οποίο τον κάνει να μοιάζει με έναν άνθρωπο που είναι υπερβολικά εγωιστής ή που προσπαθεί να κερδίσει την προσοχή των άλλων με τον τρόπο αυτό. Η έκφραση του προσώπου του είναι σοβαρή, αλλά με μια υποκείμενη ειρωνεία. Η σκιά που δημιουργείται από το καπέλο τον καλύπτει μερικώς, υποδηλώνοντας ότι μπορεί να είναι κάποιος που κρύβει τα πραγματικά του αισιώματα ή που είναι πολύ επινοητικός. Η φράση "ΔΙΑΝΑ ΕΠΑΡΚΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ" (Διανοητικά επαρκής εργαζόμενος) είναι μια σατιρική παρατήρηση για τις ικανότητές του. Το κείμενο που περιβάλλει την εικόνα είναι μια κριτική που αναλύει την προσωπικότητα και τις ενέργειες του Κορδέλλα, τον παρουσιάζοντας ως έναν άνθρωπο που είναι υπερβολικά εγωιστής και που προσπαθεί να κερδίσει την προσοχή των άλλων με τον τρόπο αυτό. Η κριτική είναι πολύ λεπτομερής και αναλύει τις διάφορες πλευρές της προσωπικότητάς του, από την εμφάνισή του μέχρι τις ενέργειές του στην κοινωνία και στην εργασία. Η χρήση της εικόνας είναι ένας πολύ αποτελεσματικός τρόπος για να μεταδώσει μια κριτική, καθώς ο αναγνώστης μπορεί να δει οπτικά τις ιδιότητες που αναφέρονται στο κείμενο.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Καλόν μου Άστυ...

Σε φιλώ από το μόν ρεπό
Και δέν εϊξεύρω σήμερα τί διάβολο νά 'πώ.

Μου λέν πως έγιναν πολλά σπουδαία τε και μή,
μά δέν πιστεύω τίποτε απ' όλα εν τιμή.

"Αν εϊνε τούτο αληθές, μή φείδεσθε δαπάνης,
φαγή, ραχάτι, ναργιλέ, χρυσή ζωή και κότα,

Τ'ς ύμνος εϊς τόν πακτωλόν αυτόν θά εξαρκείη;
και όταν περί Γόρτυνος ό Δήμιτσας θά γράφη,

Κι' ό θ'ασος ό Γαλλικός σ'ας έφυγε μανθάνω,
πως έγινε για την Λασσάλ μεγάλο νταραβέρι,

Κι' ελύσσαζαν τ'α θύματα και όλο της τό κόμμα,
άλλ' όμως και χρυσή βροχή της έρριξαν άκόμα,

Και τώρα πάνε 'στό καλό κι' άρχίζ' ή φρονιμιά
και χάνουν τόσα θύματα Παρασκευή και Τρίτη,

'Εν τούτοις όμως φρόνιμοι μου φαίνεται να πέψω
και θάκανα καλλίτερα γραμμή να μή σου γράψω,

Σουρτζ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Διατρέχουμεν τό τελευταίον στάδιον των θερινών θεαμάτων.
Αυτό δέν περιμένετε βεβαίως να τό μάθητε από ήμάς...

ρων δίσκοι εκ των οποίων έλειπον τα χρημματα και οι πιστοποιήσεις άπορίας του Δημάρχου.

Η καλλιτέρα ευεργετική ήτο βεβαίως της κ. Λασσάλ,
ήτις εγένετο κατά τό πρό παρελθόν Σάββατον. Κόσμος άπειρος συνήχθη και ή ευεργετούμενη ήρσεν εϊς πολλούς έπιτυχώς εκτελέσασα τό μέρος της...

Διάλογος μεταξύ δύο κατ' την έσπέραν της ευεργετικής της κ. Λασσάλ.
— Αυτή ή ήμέρα θά μείνη εϊς τ'α χρονικά των θεάτρων.
— Τι ήμέρα έχουμε σήμερα;
— Ψυχο-σάββατο.

Κατά τινα γνώμη ή ευεργετική της κυρίας Λασσάλ εγένετο υπερβολικώς λαμπρά,
διότι καλλιεργήθη πρό πολλών ήμερών.

Όχι ήττον και ή πρακτική της Αιλιής προσείλκυσε κόσμον πολύν.
Τό πρόσωπον της Αιλιής υποκρίνεται ή κ. Λασσάλ.

Καθ' ήν στιγμήν εν τή δευτέρω πράξει ή Αιλιή εισέρχεται εν τ'ω δωματίω μετά του Planchard,
ισχυρίζονται, ότι ήκούσθη λέγων εϊς εκ των θεατών:

— Αιλιή, Αιλιή λαμά σαβαγαθαρί,
ό εστί μεθερμηνηυόμενον: Αιλιή, Αιλιή δια τί με έγκυτέλιπε;

Κατ' εκείνην την έσπέραν ελέγετο, ότι ή Αιλιή εδόθη πρός πείσμα του κ. Στεφανίδου,
όστις, ως εμάθομεν, παρρησίασκετο εν τ'ω θεάτρω incognito.

Πολύ ήρσεν εϊς τό κοινόν κατ' την τελευταίαν πρακτικήν της Mam' Zelle Nitouche
και μία σκηνή εκ του Βελισσαρίου, ήτις εδόθη εν τή πλατεία του θεάτρου.
Τόσον εμεινεν ό κόσμος εκ της έπιτυχίας ευχαριστημένος,
ώστε άνέμενε και άλλας... σκηνάς.

Έντούτοις εν'ω διατρέχουμεν τό τελευταίον στάδιον των διασκεδάσεων
ώς φαίρει άνεγεννήθη τό παρ' την πλατείαν της Όμονοίας μικρόν,
άλλα κομψόν θεάτρον του κ. Παπαδοπούλου και μίαν έσπέραν εκπληται οι θαυμάσιες του ευχαριστως ήκουσκαν και είδαν... α είδαν.

Ό εν τ'ω θεάτρω τούτ'ω ιταλικός μελοδραματικός ύμνος δέν εϊνε βεβαίως τέλειος,
εϊνε όμως πολύ καλός και δύναται να προσελκύση πολλών τας συμπαισίας.
Ό όψωνος κ. Μιλλιόρη εϊνε άνηρ πελωρίων δικστώσεων εντός δέ του μικρού τούτου θεάτρου ευρισκόμενος λύει τό πρόβλημα:
τί μέγιστον εν ελαχίστ'ω. Η φωνή της ύψι-

ΣΥΓΧΡΟΝΑ

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΝ

Εξίσου, ω Γορτυνία, ότι άνδρας μόνον βγάνεις
και παράδειγμα ύπ'ηρχεν ό κλεινός σου Δηλιγιάννης,
μά δέν ήλιπια ποτέ μου πως θα γίνη όμιλία,
ότι βγάνεις σύν τοίς άλλοις και σπουδαία μεταλλεία.

ΦΕΥΓΕΙ

"Ω! τί φρικώδης έποχή!
φεύγεις, Λασσάλ καμμένη,
κι' εδ'ω θα μείνη μιά ψυχή
πολύ δυστυχισμένη.

Κάνεις Άλλος

Ο ΤΑΥΡΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΙ ΑΡΧΑΙΩ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ

"Η τε άνεύρεσις και αναστήλωσις του λαμπρού τούτου μνημείου της αρχαίας τέχνης οφείλεται τη ημετέρα αρχαιολογική εταιρία.
Θεωρούντες και ήμεις τούτο εν των επιφανιστέρων λειψάνων των ενδόξων χρόνων του παλαιο ελληνικού βίου, παρέχομεν τούτου δι' εικόνας ιδέαν τινά.

Τό άριστοτέχνημα αυτό οφείλομεν, ως τόσα άλλα, εϊς την καλήν των καλών της Ελλάδος χρόνων συνήθειαν,
του άνεγείρειν επί των τάφων μνημεία όσον ούνο τε καλλιπρεπή και τεχνικά.
Όλόκληρος αϊθουσα εν τ'ω κεντρικ'ω ήμ'ων Μουσείω έπληρώθη έπιτυμβίων άναγλύφων,
άληθών άριστουργημάτων τέχνης και συνθέσεως.
Έσπαρμένα δέ εϊσιν έτι πολλαχού παρ' Ιδιοκτηταίς ή και εν δημοσίαις τόποις άξιολογώτατα τοιαύτα.
Πόσα δέ έτι κρύπτει ή γη!
Και όμως ήν άπηγορευμένον διά νόμου τοίς Αθηναίοις τό άνεγείρειν πολυδάπανα μνημεία,
ώς μεταδίδωσιν ήμίν ό Κικέρων.
Άλλ' ό νόμος ούτος όλίγων φαίνεται ίσχυσεν,
διότι και κατά τούς χρόνους του Δημωσθένους,
ώς παρ' του ίδιου μανθάνομεν, ή άνεγέρσις μνημείων υπερέβη την δαπάνην των δύο ταλάντων,
των δώδεκα δηλ. χιλιάδων δραχμών.
Και τ'α διασωθέντα δέ μνημεία διδάσκουσι ήμάς ότι άπειρώς εδ'απάνω οι Αθηναίοι πρός διακόσμησην των μνημείων.

Η συνθέσις των τάφων διακόσμησις ήν ή της εστήλης μετά γραπτής ή—όπερ συνηθέστερον—μετ' αναγλύφου παραστάσεως σχετικώς πρός την εν τ'ω βίω του κειμένου θέσιν ή κατ'έστασιν.
Συχνά δ' ελάμβανεν αυτή τό σχήμα ναϊδίω μετ' ατόματος και παραστάδων εικονίζοντο δ' εκεί πλείονες της μίας μορφαί κατά ποικίλας σκηνάς ελλημμένας εκ του καθημέραν βίου,
συνηθέστερον δέ εικονίζετο διά χειραφίας ό άποχαιρετισμός ή ή εν Άδου συνάντησις.

Έν τ'ω παρ' τη άγία Τριάδι αρχαίω κοιμητηρί'ω βλέπει τις έτι κατά χώραν πολλά τοιαύτου είδους μνημεία ναϊδιόμορφα τε και μή.
Έν των μάλλον αξιολόγων εϊνε τό του Διονυσίου κελούμενον,
άτε φέρον έμμέτρος δύο, επί του έπιστολίου και της βάσεως,
επιγραφάς εν αϊς μνημονεύεται τό όνομα του νεκρού.
Η παράστασις εν αυτό ήν γραπτή και δυτυχώς τ'α νυν πάντη σχεδόν εζηλειμμένη.
Όπισθεν τ'ω μνημείου τούτου, και επ' αυτού έρειδόμενον ύψοται έτερον εκ κινών λθων φέρον άβακα και πλίνθον εκ λίθου του Ύμηττου,
εξέχοντα του ατόματος του έμπροσθεν αυτού μνημείου του Διονυσίου.
Επί της πλίνθου ταύτης ίστατο ό Ταύρος ως τ'α νυν εστήθη.

Η έρμηνεία της άνεγέρσεως ταύρου επί μνημείου εϊνε ίκανώς δυσχερής,
άδυστάτως όμως και ήμεις φρονούμεν,
ότι λόγον έχει άπλώς κοσμητικόν.
Έν'οτε τό όνομα του νεκρού παρείχεν ένδοξιμην εϊς τοιαύτας επί μνημάτων εικόνας ζώων ως λ. χ. λέοντος κτλ.
ένταύθα όμως τοιαύτη ύπόθεσις άποκλείεται.
Ό ταύρος ήμίν, του οποίου ή έργασία εϊνε άμύμητος,
παρίσταται τετιθασσευμένος,
ήσυχος ως ήρμυλη ίνα έπιτεθή μνημείου,
ένθυμίζει δέ τας παρεμφερείς εικόνας επί των τετραδράχμων του Σελινούντος και επί δακτυλιόλιθων.

Η νεοτέρα τέχνη δέν ήρυνήθη να ποιήση τι τελειότερον των άριστουργημάτων τούτων της αρχαιότητος.
Οι ιδόντες τον εν τ'η καλλιτεχνική εκθέσει των Βρυξελλών θραβευθέντα πρό όλίγων ετών γαλλικόν ταύρον,
τόν εν Λιέγη τ'α νυν στηθέντα,
θα παρετήρησαν ότι ό δεξιότατος άλλος τεχνίτης εκείνος πολύ ύστέρησε του αρχαίου Έλληνος,
καίπερ πάντως ύπ' όψιν έχων εκμαγμα ή εικόνα του παρ' ήμίν αρχαίου.
Σ. (γ.)

φώνου κυρίας Βοτταρέλη εϊνε μάλλον δια συνουσίας ή δια θερινόν θεάτρον,
άλλα την ύψιφωνον εξελείψει ή άνθυψιφωνος κυρία Λεώνη.
Έπιτυχής ήτο ή πρόσληψις του βουρτόνου κ. Δεζορζίου.

Διάλογος μεταξύ δύο του ενός επαγγελμένου τον διερμηνεία,
καθ' ήν στιγμήν εν τ'η τετάρτη πράξει ή θυγάτηρ του Βασιλέως Amneris προτείνει εϊς τον Radames να τον διασώση εν όμώση να μή άγαπή την Αϊδα:

— Τώρα τί γίνεται;
— Η Λεώνη του λέγει, ότι θα τον σώση εν άγαπή αυτήν και όχι την Βοτταρέλη.
αυτός όμως αρνείται.
— Τόν βλάκα!!!

Μεταξύ των αυτών:
— Τώρα τί γίνεται;
— Ο πατέρας της Αϊδας την επιπλήττει.
— Την αδιάκριτη! εν'ω ο πατέρας της την επιπλήττει αυτή τραγωδεϊ.

Κατά την έξοδον.
Μεταξύ δύο εκ των οποίων ο εϊς εϊνε χαρτοπαίκτης.
— Ο Φαραώ απέτυχεν όλοτελώς.
Δέν εϊνε τίποτε...
— Και εγώ ποτέ μου δέν παίζω' πάντοτε προτιμώ την πασσέττα.

"Ηδη ως εισέλθωμεν εϊς τον Παράδεισον του κ. Ταβουλάρη,
επί του οποίου καλόν εϊνε ή εισαγγελία να έπιστήση την προσοχήν της,
άπου καθ' εκάστην παρουσιάζονται εκει οι φυγάδες,
οι Αησταί,
οι Στραγγαλισταί,
οι Πειραταί και όλα εκείνα τ'α ευγενή επαγγέλματα,
άτινα συσχετίζονται με όλα τ'α άρθρα του ποινικού νόμου.

Κατά την εισοδον:
— Ένα φόρο, σ'ας παρακαλώ.
— Δέν έχουμε, έτελειώσαν.
— Μά τότε που θα ύρω;
— Ο υπάλληλος εν σοβαρότητι:
— Εϊς τό Ύπουργείον των Οικονομικών.

Επί τέλους προχθές ό κ. Ταβουλάρης δια να μάς ευχαριστήση άνεβίβασεν επί της σκηνής και τον Σιέβρο Τορέλλη του Κοπέ.
Η μεταφράσις ήτο γλαφυρά,
ώς την άνέμενεν ό κόσμος των γραμμάτων
ό γνωρίζων των μεταφραστήν και εξ άλλων δοκιμών έργων του άλλ'
οι ήθοποιοί ήσαν άμελέτητοι.

Φανταζόμεθα τούς κοπετοδς του συγγραφείως βλέποντος τό έξοχον έργο του τόσον άσπλάγχχνως στραγγαλιζόμενον.

Καταλήγομεν δια της εξής συμβουλής:
•Καλόν εϊνε να αναβιβάζωνται επί της σκηνής έργα τεθνεώτων,
διότι με τ'α μέσα της συγκοινωνίας εϊνε δυνατόν να έλθη ό συγγραφεύς ενταύθα,
όπως εϊνε δυνατόν να έχη και πολύ ισχυρούς τούς βραχίονας.

Ο υίος Ιησ' κυλιός

